

Adam.

V polnočno blaznost, Adam, tvojih sanj
ječi ljubezni moje belo hrepenenje:
kako si daleč! Skozi noč iskanj
slep ptič med nama plaheta: trpljenje.

Na skalo, mož, sedanjosti pripet
zreš svojih zvezd, svetov ledene toke,
ne veš za moje duše tajni svet,
ne čutiš moje tople, mehke roke.

Le hip, ko slepi ptič ti nad srce,
nad mrzli kamen, razprostre peroti,
oči se tvoje daljne ožive
in moj si v živi, ranjeni lepoti.

Eva.

Iz poluzastrtih tvojih zenic
edenskih jezer odsvit
mi v dušo blešči.

Da sem čist, da sem svet, da sem Bog,
nov raj bi privrel na zemljó
iz tvojih rok.

Ti Eva si. Solnce tvojih lepot
moči bodočih rodov
mi žge v telo.

A sem Adam. V bežečem toku srca
z žarenjem davnin trepeta
le spomin na raj.

Pesem izgnancev.

Naša misel nate, o Goriška,
siva golobica bila,
ki se spreletava v mraku,
kadar brajde ožive pod noč
in se piše grozdje in crlika
v trtah čurenbel.

Prišel tujec in te je zaslužnil,
tvoj obraz je opljuval, Goriška.

V mrak, steptan zdaj v tla in v naše duše,
krvavi nam temno solnce,
grize v prsih misel druga:
še brsti pod Čavnom bajni cvet,
še svobodno v nemih sivih skalah
žvižga pisan gad.

Alozij Remec.